

της και λέγουσα ὅτι ἂν ἡ γραῖα ἀφίστημι ἅν τῶν θυγατέρων της νὰ τὴν συνοδεύσῃ, θὰ ἔπραττε πολὺ, μὰ πολὺ θεάρεστον ἔργον και θὰ εἴλκυε τὰς εὐλογίας τοῦ ἁγίου ἐπὶ τὸν οἶκόν της. Ἄμα δὲ ἐνόησε κάπως κλονουμένη τὴν μητέρα εἰς τὰς ἀντιρρήσεις της ἐστράφη πρὸς τὰς παρθένους και διὰ ζῶηρου λόγου ἤρχισε τὴν περιγραφὴν τῆς πανηγύρεως ἵνα κεντήσῃ τὴν περιέργειάν των. Ὡ θὰ περάσουν ὥραια ἐκεῖ! θὰ ἰδοῦν τόν κόσμον! Τούς βλάχους, ταῖς βλαχοπούλαις μὲ τ' ἀργυρᾶ γκιουρτάνια και τὰ χαϊμαλιά, τὰ βλαχοπούλα μὲ τὰ γαντζοῦδια και τοὺς τοκάδες, κατάφορτα ὥστε νὰ λέγῃς ὅτι τρέμει ὁ τόπος ὅταν περιπατοῦν. Καὶ ὁ ναῖσκος ὁ συνήθως τόνον σοβαρός, μὲ τὰ μαῦρα μυκητιῶντα τεῖχη του και τὸν ἄξεστον ῥυθμὸν του. και αὐτὸς θ' ἀποβάλλῃ τὴν σοβαρότητά του και θὰ ἐμφανισθῇ στολισμένος μὲ ἄνθη περὶ τὴν θύραν και τὰ παράθυρα και στεφάνους και κηρίνας ζώνας. Καὶ περὶ αὐτοῦ ἀληθῆς μυρμηκία ἀνθρώπων· και φωναὶ τοῦ οἰνοπώλου ὅστις ἔχει στήση τὸ πρόχειρον οἰνοπωλεῖόν του κάτω παχυσκίου ἀγριελαιας, τοῦ μικρεμπόρου, πλανωμένου ἐδῶ κ' ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἐμπορευμάτος του, τοῦ ζαχαροπώλου ἀκολουθοῦντος παρὰ πόδας τὰ παιδία και φωνάζοντος ἐλκυστικά «κοκοράκια γλυκά!... μελένια παστῆλια!...» ἐνῶ ἄλλος ἐκεῖ φωνάζει διατόρως «ἄσπρο-μαῦρο! ἄσπρο-μαῦρο!» Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἄσπρο-μαῦρο; Ἐνας κύκλος μὲ ἄσπρας και μαύρας ταινίας κ' ἕνας ῥόμβος μὲ τὰ αὐτὰ χρώματα ὅστις στρέφεται ὡς ῥοδάνι εἰς τὴν αὔ-

λακα και τέλος πίπτει εἰς μίαν πλευρὰν ἄσπρην ἢ μαῦρην και χάνεται ὁ παράξ...

Καὶ τὰ παιδία; Ἄ τὰ παιδία εἶνε ἄλλοῦ. Συναζονται τὰ πονηρὰ ἐκεῖ ὅπου θεοὶ ρεῖται εὐκολώτερον τὸ κέρδος, εἰς τὴν Κρησάραν και ῥίπτουν ἐκεῖ τὰς πεντάρας των. Ἄλλ' αὐταί, ὡς νὰ ἔχουν, θαρρεῖς, συνεννόησιν μὲ τὸν ξένον πηδῶν ἐξῶ, ὡς ἀκρίδες και χάνουν τὰ καυμένα τὰ μικρά. Καὶ κἄτι παλ' ληκάρια, ὧχ κἄτι λεβέντες ποῦ νὰ τοὺς πιῇ κανεὶς ἔς τὸ ποτῆρι ὅπισθεν τοῦ ναῖσκου δοκιμάζουσι τὴν εὐστοχίαν των ὀπλων των, λαμβάνοντες ὡς σκοπὸν, τὸν σταυρὸν ἐκεῖ κανενὸς τάφου—ἀκούς τὸν σταυρὸν!..

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἴπῃ περισσώτερα ἢ εὐφραδῆς χωρική. Ὅλοι αἱ θυγατέρες τοῦ Καίουρίου, καταμαγευμένοι ἐκ τῶν λόγων της, ἦσαν πρόθυμοι νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Μάτην ἡ μήτηρ προσεπάθει νὰ τὰς ἐμποδίσῃ, ἰσχυριζομένη ἐν γέλωτι ὅτι ὁ Δημήτρης ὁ μεγαλειότερος υἱὸς της, θὰ τὰς ἔδερν ὅλας και αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἅμα ἐμάνθανε τοῦτο.

— Ἄ, μπά, καλότυχη· ὁ Δημήτρης δὲν εἶνε τέτοιος, τὸν ξέρω· ἔχει ἀγαθὴ ψυχὴ· εἶπεν ἡ Φρόσω ἵνα καθησυχάσῃ τὴν γραῖαν και τύχη τοῦ σκοποῦ της.

Ἡ γραῖα τῶ ὄντι εἰς τὸν ἔπαινον ἐκείνον τοῦ υἱοῦ της εἰσέγησε και δὲν ἔφερον ἀντίρρησιν. Ἐφρόντισε μόνον πῶς νὰ καθησυχάσῃ τὴν προθυμίαν των θυγατέρων της δώσασα μόνον εἰς τὴν Βασιλικὴν τὴν ἄδειαν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Φρόσω εἰς τὴν πανηγύριν.

Ἐπεται συνέχεια

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΕΛΣ.

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Συνέχεια· ἴδτε σελ. 284

Συνῆλθον τοιουτοτρόπως ἀμφότεροι εἰς μίαν τῶν μᾶλλον προνομιοῦχων χωρῶν τοῦ κόσμου ἐκείνου, γείτονες και προωρισμένοι νὰ συναντηθῶσιν ἐκ νέου ἐν τῇ ζωῇ και νὰ μερισθῶσι τὰς αὐτὰς συγκινήσεις, τὰς αὐτὰς σκέψεις, τὰ αὐτὰ ἔργα. Διό, καίτοι ἡ ἀναμνήσις τῆς ἐπιγείου ὑπάρξεως των ἔμενε ἀποκεκρυμμένη και ὡσεὶ ἐξαλειφθεῖσα ἐκ τῆς νέας μεταμορφώσεως, ἐν τούτοις ἀόριστόν τι αἰσθημα πνευματικῆς συγγενείας και ἀμέσου συμπαθείας δεσμὸς τοὺς συνήνωσεν εὐθὺς ὡς ἐπανεῖδον ἀλλήλους. Ἡ ψυχικὴ αὐτῶν ὑπεροχὴ, τὸ ποῖόν των συνήθων αὐτῶν σκέψεων, ἡ κατὰστασις τοῦ πνεύματός των συνεθισμένου εἰς τὴν ἀναζητήσιν πανταχοῦ τοῦ σκοποῦ και τῶν αἰτιῶν ἀπέδωκαν εἰς ἀμφοτέρους ποιάν τινα ἐνδόμυχον ὀξύδερκειαν, ἀποχωρίζουσαν αὐτοὺς ἐκ τῆς γενικῆς ἀμαθείας τῶν ζώντων. Ἡγαπήθησαν τόνον αἰφνιδίως, ὑπέστησαν τόνον εὐπαθῶς τὴν μαγνητικὴν ἐπίδρασιν τοῦ κεραυνοῦ τῆς συ-

ναντήσεως των, ὥστε μετ' ὀλίγον ἀπετέλεσαν ἐν και μόνον ὄν, ἠνωμένοι ὅπως και κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐπιγείου χωρισμοῦ των. Ἐνεθυμοῦντο ὅ τι εἶχον ἤδη συναισθανθῆ, ἦσαν δὲ πεπεισμένοι ὅτι τοῦτο συνέβη ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐπὶ τοῦ γείτονος πλανήτου τοῦ λάμποντος τὴν ἐσπέραν διὰ τόνον ζῶηρᾶς λάμψεως εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ Ἄρεως, ἐνίοτε δὲ κατὰ τὰς μονήρεις αὐτῶν πτήσεις ὑπεράνω των λόφων των πεφυτευμένων δι' αἰθερίων φυτῶν παρετήρουν τὸν «ἐσπερινὸν ἀστέρα» προσπαθοῦντες νὰ συνδέσωσι καλιν τὸ θραυσθὲν νῆμα τῆς διακοπέσεως παραδόσεως.

Ἀπροσδόκητον συμβᾶν ἐξήγησεν αὐτοῖς τὰς ἀναμνήσεις των και τοῖς ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἠπατώντο.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως εἶνε πολὺ ὑπέρτεροι των τῆς Γῆς ὡς πρὸς τὸν ὀργανισμόν, ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν και τὴν λεπτότητα των αἰσθήσεων και ὡς πρὸς τὰς διανοητικὰς δυνάμεις.

Χάρις εἰς τὴν ἀσθενεστάτην πυκνότητα τὴν ὑπάρχουσαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κόσμου ἐκείνου καὶ εἰς τὴν πολὺ ἐλάσσονα βαρύτητα τῶν ἀποτελοῦσάν τὸ σῶμα οὐσιῶν, τὰ σώματα σχηματίζονται ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον βαρέα, πλέον δὲ αἰθέρια, πλέον ἄβρα, πλέον εὐαίσθητα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε θρεπτική, οἱ ὄργανισμοὶ τῶν κατσίκων τοῦ Ἄρεως εἶνε ἀπηλλαγμένοι τῆς χυδαιότητος τῶν ἐπιγείων ἀναγκῶν. Ἐπικρατεῖ αὐτοῖσι κατάστασις ὅλως ἀλλοία. Τὸ φῶς εἶνε ἥττον ζωηρόν, καθότι ὁ πλανήτης ἐκείνος ἀπέχει περισσότερον ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τὸ ὀπτικὸν νεῦρον εἶνε πλέον εὐαίσθητον. Ἐπειδὴ αἱ ἠλεκτρικαὶ καὶ μαγνητικαὶ ἐπιδράσεις εἶνε αὐτοῖσι ἐντονώτεραι, οἱ κάτοικοι ἔχουσι αἰσθήσεις ἀγνώστους εἰς τοὺς ἐπιγείους ὀργανισμούς, διὰ τῶν αἰσθήσεων δὲ τούτων συγκοινωνοῦσι μὲ τὰς τοιαύτας ἐπιδράσεις. Τὰ πάντα εἶνε σχετικὰ ἐν τῇ φύσει. Τὰ ὄντα πανταχοῦ εἶνε ἰδιάζοντα πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ζῶσι καὶ ἐνθα γεννῶνται. Οἱ ὀργανισμοὶ δὲν δύνανται νὰ εἶνε ἐπιγείοι ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, ὅπως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἐναέριοι εἰς τὰ βαθρὰ τῆς θαλάσσης.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ κατάστασις τῆς ὑπερχῆς ἢ ἐκ τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων διατάξεως προεβύβασα ἀνεπτύχθη ἀφ' ἐαυτῆς ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης εὐχεροῦς πραγματοποιήσεως πάσης διανοητικῆς ἐργασίας. Ἡ φύσις φαίνεται ὑπακούουσα εἰς τὴν σέψιν. Ὁ ἀρχιτέκτων ὅστις θέλει νὰ οἰκοδομήσῃ κτίριον, ὁ μηχανικὸς ὅστις θέλει νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους εἴτε ἐὰν πρόκειται νὰ ὀρυξῆ, εἴτε ἐὰν πρόκειται ν' ἀνυψώσῃ, νὰ διχοτομήσῃ ὄρη ἢ νὰ πληρώσῃ κοιλάδας, δὲν προσκρούουσιν ὅπως ἐδῶ κατὰ τοῦ βάρους τοῦ ὕλικου καὶ κατὰ τῶν ὕλικῶν δυσχερειῶν. Διὸ ἡ τέχνη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐποίησε ταχίστας προόδους.

Πρὸς τοῦτοις ἢ ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἀνθρωπότης οὐσα κατὰ πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἐτῶν ἀρχαιότερα τῆς ἐπιγείου ἀνθρωπότητος, διῆλθε πρότερον αὐτῆς δι' ὄλων τῶν φάσεων τῆς ἀναπτύξεώς της. Αἱ ἐξοχώταται τῶν παρούσων ἡμῶν ἐπιστημονικῶν ἐφευρέσεων εἶνε παιδαριώδεις ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἐπιστήμην τοῦ πλανήτου ἐκείνου.

Ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ ἰδίως εἶνε ἀσυγκρίτως τῷ λόγῳ περισσότερον ἡμῶν προωθευμένοι καὶ γινώσκουσι πολὺ καλλίον τὴν Γῆν ἀφ' ὅ,τι ἡμεῖς τὴν πατρίδα των.

Ἐφεῦρον μεταξὺ τῶν ἄλλων μηχανημάτων τηλεφωτογραφικὸν δι' οὗ ἐν τινι κυλίνδρῳ ὑφασματός ἀποτυπῶνται ἀενάως, καθὼς ἐκτυλίσσεται, ἡ εἰκὼν τοῦ ἡμετέρου κόσμου καὶ μένει ἐκεῖ ἀναλλοίωτος. Ἐν ἀπέραντῳ μουσεῖῳ, εἰδικῶς προωρισμένῳ διὰ τοὺς πλανήτας τοῦ ἡ-

λιακοῦ συστήματος διατηροῦνται ἐν χρονολογικῇ σειρᾷ πᾶσαι αὐταὶ αἱ φωτογραφικαὶ εἰκόνες. Ἀνευρίσκειται ἐν αὐταῖς πᾶσα ἡ ἱστορία τῆς Γῆς, οἷον ἡ Γαλλία ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καρολομάγνου, ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ Αἴγυπτος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ῥαμσῆ. Διὰ τοῦ μικροσκοπίου δύναται τις νὰ διακρίνῃ καὶ αὐτὰς τὰς ἱστορικὰς λεπτομερείας, οἷον τοὺς Παρισίους κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, τὴν Ῥώμην κατὰ τὴν ἀρχιερωσύνην τῶν Βοργιῶν, τὸν ἰσπανικὸν στόλον τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου φθάνοντα εἰς Ἀμερικὴν, τοὺς Φράγκους τοῦ Κλόβιος λαμβάνοντας τὴν κατοχὴν τῶν Γαλατιῶν, τὸν στρατὸν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἐμποδιζόμενον ἐν τῇ κατακτῆσει τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τῆς πλημμύρας τῆς περασυράσης τὰ πλοῖά του, τὰ στρατεύματα τοῦ Βασιλέως Δαυὶδ, ἰδρυτοῦ τῶν διαρκῶν στρατῶν, καθὼς καὶ πλείστας σκηναῖς ἱστορικῆς, ἀγνωριζόμενας ἐκ τινῶν εἰδικῶν χαρακτήρων.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν οἱ δύο φίλοι ἐπεσκέφθησαν ἡμοῦ τὸ μουσεῖον αὐτό, ἡ ἀόριστος ἕως τότε ἀνάμνησις των ἐφωτίσθη διὰ μιᾶς ὡς τοποθεσίας ἐν ὧρα νυκτός ὑπὸ ἀστραπῆς. Αἴφνης ἀνεγνώρισαν τὴν θέαν τῶν Παρισίων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1867. Ἡ ἀνάμνησις των ἐγένετο σαφής. Ἐκάτερος αὐτῶν ἠσθάνθη κατ' ἰδίαν ὅτι εἶχε ζήσει ἐκεῖ καὶ ὑπὸ τὴν τόσον ζωηρὰν αὐτῆν ἐντύπωσιν κατελήφθησαν μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς βεβαιότητος ὅτι εἶχον ζήσει ἐκεῖ ἡμοῦ. Ἡ μνήμη των ἐφωτίσθη βαθμηδὸν ὅχι διὰ διακεκομμένων λάμπων, ἀλλὰ μᾶλλον ὅπως διὰ τοῦ βαθμιαίου αὐξάνοντος φωτός κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς χαραυγῆς.

Ἐνεθυμήθησαν τότε ἀμφότεροι ὡσεὶ δι' ἐμπνεύσεως τὸν λόγον ἐκείνον τοῦ Εὐαγγελίου :

« Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου πολλὰί μοναὶ εἰσιν. »

Καὶ τὸ ἕτερον τοῦτο ῥῆμα τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Νικόδημον :

« Ἀμὴν, ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μὴ τις γεννηθῆ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ . . . Δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν. »

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδεμίαν πλέον ἐσχον ἀμφιβολίαν περὶ τῆς προγενεστέρας αὐτῶν ἐπιγείου ὑπάρξεως, ἐμειναν δὲ ἐνδομύχως πεπεισμένοι ὅτι ἐξηκολούθουν ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως τὴν προγενεστέραν αὐτῶν ζωὴν. Ἀνῆκον εἰς τὸν κύκλον τῶν μεγάλων πνευμάτων πάσης ἐποχῆς, ἄτινα γινώσκουσιν ὅτι ὁ ἀνθρώπινος προορισμὸς δὲν σταματᾷ εἰς τὸν παρόντα κόσμον ἀλλ' ἐξακολουθεῖ καὶ ἐν οὐρανότις, ἢ ἄτινα γινώσκουσιν ἐπίσης ὅτι πᾶς πλανήτης, ἢ Ἰῆ, ὁ Ἄρης ἢ ἄλλος, εἶνε ἀστὴρ τοῦ οὐρανοῦ.